

Arrest

nr. 161 318 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 november 2015.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 september 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 18 mei 2015 een beslissing waarbij de in punt

1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad (rolnummer X). Dit werd verworpen bij arrest nr. 161 319 van 3 februari 2016.

1.3. Tevens op 18 mei 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de in casu bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Zo dient te worden opgemerkt dat er geen bevel mag worden gegeven of het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, waarvan de artikelen 41, 47 en 48 als geschonden worden aangehaald. Er dient op te worden gewezen dat de inleidende zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag [...]”*.

Derhalve wordt de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen wegens een gebrek aan belang, verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van volgende bepalingen en beginselen: de artikelen 41, 47 en 48 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële en formele motiveringsverplichting, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 28 oktober 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

3.3. Verzoeker richt op 4 november 2015 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 14 januari 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt vooreerst, betreffende de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, dat het niet zo is dat indien zij niet lijdt aan een ernstige ziekte die aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van voormelde wet, er geen minder ernstige medische problemen kunnen bestaan die het voor haar zeer moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het buitenland in te dienen en die aldus een buitengewone omstandigheid in het kader van artikel 9bis van voormelde wet kunnen uitmaken. Betreffende haar gezinsleven en de schending van artikel 8 van het EVRM, meent zij dat het niet opgaat te stellen dat de bestreden beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis geen verwijderingsmaatregel inhoudt, daar deze beslissing gepaard gaat met een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten die werd genomen op dezelfde dag. Betreffende de positieve*

verplichting voor de Belgische overheid in het kader van voormeld verdragsartikel wijst de verzoekende partij erop dat haar Nederlandse partner twee kinderen heeft die over de Belgische nationaliteit beschikken en dat dit een hinderpaal vormt voor het verderzetten van de relatie in het buitenland. Zij besluit dat de 'fair balance' in het kader van artikel 8 van het EVRM is geschonden. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en stelt dat de verzoekende partij haar argumentatie betreffende artikel 8 van het EVRM niet zomaar kan doortrekken naar het bevel om het grondgebied te verlaten, daar zij de schending van dit verdragsartikel niet heeft aangevoerd in het afzonderlijke beroep tegen deze beslissing, doch enkel in het beroep tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980."

3.5. Het betoog ter terechtzitting is duidelijk gericht tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing die samen met de bestreden beslissing werd betekend. Aangaande de schending van artikel 8 van het EVRM, een grief die verzoeker niet heeft aangevoerd in zijn verzoekschrift tegen de bestreden beslissing, kan nog worden verwezen naar arrest nr. 161 319 in de zaak 174 794, dat betrekking heeft op de in punt 1.2. bedoelde beslissing.

3.6. Nu verzoeker geen elementen heeft aangebracht die de bestreden beschikking aan het wankelen zouden kunnen brengen, blijft de inhoud ervan overeind.

De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA